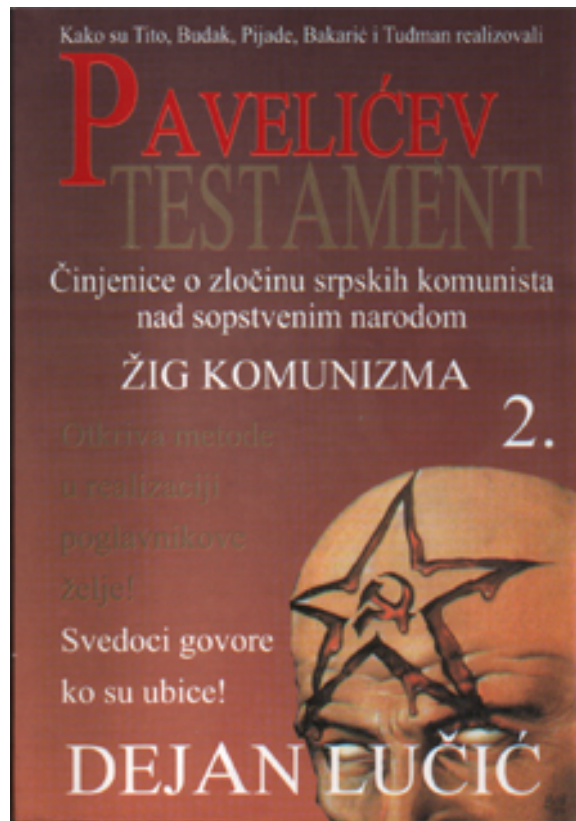

Dejan Lučić
PAVELIĆEV TESTAMENT

Knjiga II
ŽIG KOMUNIZMA

Dejan Lučić
PAVELIĆEV TESTAMENT

Knjiga II
ŽIG KOMUNIZMA

Izdaje i štampa
ekopres
Zrenjanin

063/528-724
023/561-694

Urednik:

Radenko M. Gligorević

Recenzent:

Veljko Topalović

Ilustracija na korici:

Dobrosav Živković-Bob

Tiraž:
1000

Dejan Lučić

PAVELIĆEV TESTAMENT

Knjiga II
ŽIG KOMUNIZMA

ekopres
2004

UVOD

Ovom narodu je udaren ŽIG KOMUNIZMA!

Jugoslavija je zaostala za Evropom, zato što je ovde pobedio najnazadniji, najkrvaviji politički režim, KOMUNIZAM!

Šta je to komunizam, danas smemo da kažemo. Ranije smo morali kao papagaji da ponavljamo da je to demokratija, sloboda, ravnopravnost, socijalna sigurnost, sreća...

Ovaj narod je prevaren i eksploatisan od grupe koja je vladala uz Josipa Broza Tita!

Zvali su se komunistima...

Zvali su se herojima...

Sve je to laž! Sve što su govorili za sebe treba čitati obrnuto.

Kada oni kažu da su heroji, to treba čitati IZDAJNICI!

Kada oni kažu da su demokrate, to treba shvatiti da su krvoloci koji su tim putem zaveli diktaturu. Mir koji je nastao posledica je grobova koje su za sobom ostavili.

Tako je bilo... Trudili su se decenijama da svoja zlodela prikriju.

Vaspitavali su nas pesmicama i pričama o Titu ... Bila je to jedna kolektivna, sveobuhvatna LAŽ!

Ko je Josip Broz Tito, čovek koji je uveo Jugoslaviju u komunistički blok?

Po svemu sudeći, Josip Broz Tito je bio višestruki agent koji je vremenom evoluirao od "najamnika" do kreatora igre.

Za koga je sve radio Tito i ko mu je pomagao pokušaću da odgovorim. No, u budućnosti će biti više otvorenih arhiva i mnogo više činjenica. Za sada se zna da je Josip Broz Tito agent Sovjeta, Nemaca i Britanaca. Obaveštajni mozaik se još sklapa, ali ne treba sumnjati da će ovo ostati neoborivo.

Knjiga "PAVELIĆEV TESTAMENT - ŽIG KOMUNIZMA" je istraživanje koje treba da dokaže da je uvođenje komunističke diktature u Jugoslaviju, plod velike špijunske igre u kojoj su na direktan ili indirektan način učestvovali mnogi lokalni i međunarodni faktori.

Komunistička partija Jugoslavije na čelu sa njenim generalnim sekretarom Josipom Brozom Titom prema sopstvenoj zemlji se postavila izdajnički i zločinački, jer je u ime SSSR-a, a uz pomoć sovjetskih obaveštajnih službi svoju zemlju pretvorila u dominion komunističke diktature.

Ko su pravi izdajnici saznaćete u ovom, II tomu PAVELIĆEVOG TESTAMENTA, koji nosi naslov ŽIG KOMUNIZMA. Ovaj naslov sam izabrao jer on najslikovitije predstavlja metod kojim je KOMUNIZAM utisnut u dušu srpskog naroda. Komunistička strahovlada nametnuta je nasilno, bolno i krvoločno. Ono što je najtužnije je da je sam srpski narod zloupotrebljen protiv sopstvenih interesa. Ono što je počeo ANTE PAVELIĆ, hrvatski šovinista, ustaškim putem, nastavio je JOSIP BROZ TITO, hrvatski "internacionalista", komunističkim... Rezultat i jednog i drugog načina BILO JE UNIŠTAVANJE SRBA U JUGOSLAVIJI.

Knjiga "ŽIG KOMUNIZMA" je dokumentovano kazivanje o zločinima Josipa Broza Tita i njegovih saradnika u Drugom svetskom ratu.

Autor se izvinjava čitaocima što u knjizi koju držite u ruci nema svih zločina iz vaših gradova i sela, jer su zločini toliko brojni da ne mogu da stanu u jednu knjigu. Da bi tu manjkavost koliko - toliko otklonio prema čitaocima, rešio sam da pripremim sledeći tom koji će nositi naslov PAKAO KOMUNIZMA.

Cilj pisanja ove knjige mi je bio da mlađim naraštajima OTVORIM OČI i da ih upozorim da je komunizam najveća prevara dvadesetog veka, a uz to i najveći zločin prema sopstvenom narodu.

Reakcija komunističkih vernika verovatno će biti oštra, a možda i surova prema autoru ovog istraživanja, no njihovo demaskiranje je počelo i ništa ga više ne može zaustaviti.

Napadači će naravno biti srpski konvertiti, komunisti koji se sada predstavljaju narodu kao demokrate, često i kao "veliki" Srbi...

Smatram da je pitanje časti da svaki Srbin učini šta može u demaskiranju ove međunarodne zločinačke organizacije. "PAVELIĆEV TESTAMENT - ŽIG KOMUNIZMA" je moj skromni doprinos.

Dejan Lučić

TITOVA ŠPIJUNSKA MISIJA PO LENJINOVOM RECEPTU

Najverći antikomunista Jugoslavije bio je kralj Aleksandar Karađorđević koji je vizionarski shvatio da je Kominternu, pored Vatikana najveći neprijatelj države koju je stvorio srpski narod, u koju je uložio skoro milion žrtava, a na čijem čelu se nalazio on.

Za kralja Aleksandra Karađorđevića takozvana "Oktobarska revolucija" bila je plod međunarodne obaveštajne igre, koja je nastala pod kreacijom nemačke obaveštajne službe. Podudarili su se nemački ekspanzionistički ciljevi sa vatikanskim verskim imperijalizmom prema najvećoj pravoslavnoj državi, Rusiji. Motiv Vatikana bio je jasan: moćna pravoslavna Rusija sprečavala je širenje katoličanstva prema Istoku, čak i na Balkanu, preko reke Drine, koja je još od raskola Rimskog carstva delila pravoslavlje od rimokatoličanstva. Naravno, Drina je bila samo fiktivna granica, jer je srpski pravoslavni narod živio i "preko" reke, koja je bila neka vrsta kičme koja deli dve polovine nacionalnog tela.

Kralj Aleksandar Karađorđević bio je svestan ukrštanja političkih interesa SSSR-a i Vatikana protiv zemlje čiji je on bio politički vođa. Zbog toga je Aleksandar želeo da jednog moćnog neprijatelja neutrališe potpisujući sa njim ugovor o "nenapadanju", kako bi se mogao nazvati KONKORDAT sa Vatikanom. To je bio ugovor kojim je rimokatoličkoj crkvi dat niz privilegija u Jugoslaviji, samo da bi ona prestala da je razara preko svoje "Crne internacionale". Atentat na Aleksandra te planove je prekinuo. Da vidimo kako je kralj za života gledao na SSSR; priča Ratko Parežanin, poznati emigrantski intelektualac:

"Za života kralja Aleksandra nijedna vlada nije ni pomišljala da se prizna Sovjetska Unija. Znalo se unapred da će se svaki pokušaj u tom pravcu razbiti o uporan antisovjetski stav Vladaoca. Kad su Čehoslovačka i Rumunija priznale Sovjetsku Uniju, počelo je da se govori da će uskoro isto učiniti i Jugoslavija, kao članica male Antante. U svojstvu šefa odseka za spoljnu štampu u Presbirou, zamolio sam tada kralja za audijenciju da ga pitam kakav će stav zauzeti Jugoslavija.

- Dok sam živ, nikad neće s naše strane biti priznata Sovjetska Unija - odlučno je odgovorio.

- A šta da se radi kad su to već učinile Čehoslovačka i Rumunija? - bilo je moje pitanje.

- One mogu da čine šta hoće, na taj put mi s njima ne možemo. Beneš je priznao Sovjetsku Uniju iz trgovačkih razloga ili zbog nekih drugih špekulativnih motiva, a Titulesku to radi zbog straha ili oportunitizma. Mi ne želimo da trgujemo sa Rusijom. Mogu svi priznati Sovjetsku Uniju, ja mogu ostati sam, ali dok u njoj sede dželatati ruskog naroda, ja joj neću pružiti svoju ruku. Mi ćemo Rusiju priznati tek onda kad njezin narod bude slobodan.

To je bio stav kralja Aleksandra prema Sovjetskoj Uniji.

Komunisti su vrlo dobro znali za njegov stav. Kad je kralj pao kao žrtva atentata u Marselju, oni su se njegovoj smrti radovali jednako kao i Paveličeve ustaše i drugi neprijatelji Jugoslavije.¹

Komunisti – politički hermafroditi

Nije lako bilo komunistima u Jugoslaviji. Kako se menjala politika u SSSR-u, tako su oni morali kao neki hermafroditi da menjaju svoj politički pol. Čas su bili pritu Nemačke, čas protiv Francuske i Britanije. Interesi Jugoslavije za njih nisu bili bitni, već je bio bitan interes tuđe zemlje, ili, tačnije rečeno, interes komunističkog političkog sistema koji je nametnut ruskom i drugim narodima u SSSR-u.

Politički preokreti komunista razumnim ljudima u Jugoslaviji su izgledali smešno, ali naivnom narodu, pogotovo radnicima te perturbacije su delovale čas logično, čas zbnunjujuće. Komunisti su svojom frazeologijom uspevali da se često nametnu masama. Narod nenaviknut na njihove laži, nekada im je verovao...

Da vidimo kakvu su politiku komunisti vodili protiv svoje rođene zemlje pred rat:

Od 23. avgusta 1939., kad je zaključen sporazum između Sovjetskog Saveza i nacističke Nemačke, pa sve do 22. juna 1941., kad je Nemačka napala Sovjetski Savez, KPJ se svim silama zalagala za ovaj savez. Ona je sabotirala svaku akciju svoje sopstvene vlade i svoga naroda, ako je ista bila uperena protiv ovoga sporazuma.

Prilikom komemoracije francuskom admiralu Gpartu – koji je za vreme Prvog svetskog rata učinio velikih usluga Srbima – komunisti vrše demonstracije i uzvikuju: “Dole Francuska, dole Engleska, dole imperijalistički, kapitalistički rat!” Kliče se Staljinu, Sovjetskoj Uniji, čak i Hitleru. Osetivši da su ovakve parole nepopularne kod Srba, oni ih više ne ističu pred javnošću (o tome pišu u svojoj podzemnoj štampi), ali se od sada svom žestinom obaraju na cepanje naših unutrašnjih snaga, ističu nacionalna i klasna pitanja, seju seme razdora i mržnje na sve strane, pomažu separatističke pokrete i bez prestanka traže priznanje Sovjetske Unije, kao “jedine sile” koja vodi “politiku mira” i koja jedino može spasti Jugoslaviju!

Strategiju i taktiku KPJ u Drugom svetskom ratu nedavno nam je otkrio i jedan referat dr Jovana R. Bojovića.² U tom referatu veli se ovo: “Komunistička partija je sve do avgusta 1939. godine zahtijevala da se zemlja u spoljnoj politici oslanja na Sovjetski Savez, Francusku i Englesku. Od tada ona je napravila veliki zaokret... Osnovni predlog za taj zaokret bio je pakt o nenapadanju između Nemačke i Sovjetskog Saveza, koji je doveo do velikog zaokreta Kominterne u antifašističkoj borbi. Kominternu je od tada pa sve do napada Nemačke na Sovjetski Savez juna 1941. godine u osnovi napustila platformu antifašističke borbe, koju je usvojila na svom VII kongresu i prestala da

---

¹ Ratko Parežanin, “Drugi svetski rat i Dimitrije Ljotić”, 1971. str. 185-186.

² Dr Jovan R. Bojović: “Iz političke aktivnosti KPJ u Crnoj Gori uoči Pete zemaljske konferencije”. Referat je održan na “naučnom skupu” u Zagrebu (22-23. X 1970.), posvećenom 30 - godišnjici Pete zemaljske konferencije KPJ, a objavljen je u podgoričkoj “Pobjedi”, brojevi od 8, 12, 15, 19 i 22. Novembra 1970.

poziva mase u borbu protiv fašizma i fašističkih agresora... Kakav je uticaj imao pakt Hitler – Staljin na gledanje KPJ na rat i njegove izazivače” – kaže malo dalje dr J. Bojović – “vidi se, pored ostalog, iz pisanja “Proletera” početkom 1940. godine. U broju januar-februar 1940. objavljen je članak pod naslovom “Imperijalistički rat”. Autor je ocijenio da su LONDON i Pariz “centar svjetske reakcije imperijalističkog rata” koji “mobiše oko sebe sve sile ljudskog nazatka da bi spasili kapitalizam i svoju prevlast u svijetu”... I na Četvrtom plenumu Pokrajinskog komiteta za Crnu Goru konstatovano je da “centar reakcije nije više njemački nacionalsocijalizam, nego engleska i francuska buržoazija”...³

“Tito” poziva komuniste da izdaju Otadžbinu u aprilskom ratu

Srbi i Slovenci su se državnim udarom 27. marta 1941. godine opredelili za tabor antifašističkih zemalja i, kao takvi, bili su spremni na borbu protiv Sila osovine. Komunistička partija Jugoslavije pozivala je tih dana narod da se ne bori protiv napadača a za račun “nenarodnog vođstva” i kapitala. Oni su pozive upućivali u najkritičnijem momentu po svoj sopstveni narod u Jugoslaviji, u momentu kad je nacistička Nemačka razjapila svoje čeljusti da proguta Jugoslaviju. Evo jednog letka u celosti koga su komunisti objavili 30. marta 1941., koji glasi:

“Narodi Jugoslavije dovedeni su u opasnost okrutnim Britancima koji su bili podstrekači, i velikosrpskim šovinistima, koji svojim provokacijama vode zemlju u rat. Slučaj sa demoliranjem Nemačkog saobraćajnog biroa i incidenta sa nemačkim ambasadorom fon Herenom potvrđuju da mi moramo čvrsto da se odupremo takvim elementima i da sprečimo takve provocirajuće napade. Ne dozvoljavajte ovim neodgovornim elementima i imperijalističkim agentima da izvršavaju svoja provokatorska dela, a naročito u Srbiji. Ceo narod će se suprotstaviti onima koji žele da koriste stanje narodnih masa za čuvanje nezavisnosti, gurajući ga u rat za imperijalističke ciljeve. Mi ne želimo nikakav imperijalistički rat, mi nećemo da budemo oružje u rukama britanskih imperijalista, dižemo se energično protiv mogućnosti da se naša država uvuče u ovaj rat, već u samom početku imperijalističkog rata. Mi kažemo da je ovaj rat ono što u stvari i jeste: imperijalistički rat, gde se imperijalističke sile bore za podelu sveta. Mi demaskiramo britanske i francuske imperijaliste kao ratne podstrekače, koji žele da uvuku druge države u rat, da se bore za njihove ciljeve.”

To je za komuniste u to doba bila “borba” protiv fašizma i nacizma! Da su oni u to doba, kao i pre toga, pa i za vreme samog rata, radili na rušenju Jugoslavije i da su istinski kolaborirali ne samo sa zavojevačem, već i sa hrvatskim ustašama kao i svima anarhističkim elementima u Jugoslaviji, dokazuje direktiva Generalnog sekretara KPJ Josipa Broza – Tita partijskim organizacijama, izdata neposredno posle Beogradskog

---

³ Ratko Parežanin, N.D., str. 184 - 185.

puča 27. marta 1941. Tito u ovoj direktivi izdaje uputstva Partiji s obzirom na novonastalo stanje za dalji rad. Njegova poverljiva direktiva glasi:

“1. Komunistička partija Jugoslavije sad je u položaju da uzme aktivnog učešća u zbacivanju monarhističkog režima. Toga radi ona će pružiti podršku svim elementima koji imaju isti taj cilj, bez obzira na njihov ideološki karakter. Jugoslavija mora najpre biti rasturena u više delova, i Partija će potom delovati u svakom od njih shodno ranije datim uputstvima.

2. Članovi Partije pozvani u vojsku valja da vrše sledeće zadatke: prvo, da dezorganizuju otpor Jugoslovenske vojske stvarajući zabunu među oficirima i ljudstvom, tako da poraz izgleda kao posledica nesposobnosti oficirskog kora, čiji ugled mora biti konačno uništen; drugo, da sabiraju oružje i ratni materijal koji bude napušten u panici i da ga smeštaju na skrovito mesto radi poznije upotrebe; treće, da sabiraju informacije o pojedinim oficirima i vojnicima koji ne pripadaju našem pokretu, ali mogu biti korisni za slučaj ulaska Sovjetskog Saveza u rat. U izvršavanju ovih zadataka činiti punu upotrebu od naše tajne organizacije u zemlji koja će takođe provoditi ovaj plan.

3. Pružiti svu nužnu potporu ustašama, Makedoncima, Albancima i drugim nacionalnim organizacijama ukoliko bi one mogle doprineti što bržem zbacivanju današnjeg režima. Pomoć treba da se pruži i crnogorskim separatistima ako prihvate antirojalističku liniju u Crnoj Gori.

4. Nemačka će brzo slomiti jugoslovenski otpor i uz pomoć Italije uvesti u Hrvatskoj ustaški režim, a možda slične separatističke režime i u drugim krajevima. Moraju se zbog toga preduzeti koraci da se naši ljudi uvuku u novu upravu radi sabiranja obaveštenja i radi drugih ciljeva.”⁴

Saznanje koje sablažnjava i opominje. Zakasnelo saznanje za one koji su bili uvučeni u KPJ-SKJ, “Narodnooslobodilačku” borbu, bratoubilački rat. Saznanje i za one koji su nastavili da služe tokom proteklih 50 godina i svima onima koji su se priključili slugatorskoj politici, a nisu podigli glas ili se na bilo koji način usprotivili komunističkom teroru.

Ovo je opomena i za mlađe da ovakve greške nikad ne ponove. Jer, ni jedna ideja nije tako uzvišena koja pod noge stavlja integritet otadžbine i sudbinu naroda.

Obaveštajni milje sovjetskog agenta znanog kao VALTER, VAJS, TITO

Drugi svetski rat je po zamisli stratega svetske komunističke revolucije u Kremlju trebalo da se iskoristi za povećanje broja zemalja koje bi potpale pod direktnu sovjetsku kontrolu. Sovjetski agent koji je trebalo da izvrši ovaj posao u Jugoslaviji bio je Valter. Naravno, svaki sovjetski agent ima svog kontrolora, koji ga drži “na uzdi” savetima, ali i pazi da ovaj ne postane “duplak” bez znanja centrale u Moskvi.

---

⁴ Mane Pešut, “Revolucija u Lici 1941 - 1945”, (1966. Izdanje Piščevo), str. 56-58.

Uloga agenta Valtera bila je centralna, i svi drugi sovjetski obaveštajci u Jugoslaviji, mada nisu ni znali za Valtera, služili su mu.

Sovjetske obaveštajne službe, vojna i civilna, u Kraljevini Jugoslaviji su izgradile čitav niz špijunskih mreža, u svim strukturama društva. Za vrbovanje agenata među Jugoslovenima koristili su različite motive. Najčešći motiv bio je rodoljublje. Onima kojima su pristupali, sovjetski obaveštajci su govorili da je Jugoslavija u velikoj opasnosti i da je jedino čvrsto povezivanje sa moćnom "Rusijom" spas za otadžbinu. Ovim ljudima rad za sovjetsku obaveštajnu službu ni u jednom trenutku nije izgledao kao izdaja zemlje, već kao patriotski akt. Naravno, svi oni su korišćeni samo da bi se ostvario jedan cilj – DOVOĐENJE KOMUNIZMA U JUGOSLAVIJU!

Pored kategorije "Rodoljuba – špijuna", Sovjeti su angažovali Jugoslovene za rad INDIREKTNIM METODOM! O čemu je reč? Nekom Jugoslovenu bi pristupio Rus-belogardejac, za koga se znalo da je antikomunista, da je pobjegao pred crvenim terorom. Takav Rus je u Jugoslaviji, pre toga pričao da su mu komunisti pobili porodicu, rođake... U javnosti takav se predstavljao kao izraziti anglofil. Sa takvim imidžom, taj Rus bi pristupio nekom Jugoslovenu i zamolio bi ga da mu pomogne u radu protiv Nemaca. Jugosloven bi se opet osećao kao "patriota". Tako angažovanom saradniku bi diskretno bilo naznačeno da on zapravo radi za britansku obaveštajnu službu. No, naravno sve je to bila igra... Rus nije bio "belogardejac", niko mu nije pobio porodicu, već je bio KOMUNISTA, agent NKVD-a, koji je desetak godina ranije ubačen u masu pravih izbeglica. Takav obaveštajac je znači obmanjivao špijuna – Jugoslovena da radi za Britance, a ne za Sovjete. Takav metod se koristio kod onih koji su bili bitni za prikupljanje informacija za Sovjete, ili su se nalazili na mestima na kojima su se donosile presudne odluke. I takvi, prevareni agenti, su u neznanju služili DOVOĐENJU KOMUNIZMA U JUGOSLAVIJU!

Sovjetska obaveštajna služba koristila je i druge metode vrbovanja Jugoslovena, kao što su novac, ucena, obećanja, podmetanje lepih žena i slično.

Ono što moramo da znamo je da obaveštajne službe u političkim manipulacijama u jugoslaviji imaju svoje ljude i u političkoj grupaciji koja radi u njihovu korist ali i na njihovu štetu. Zbog toga su sovjeti imali svoje agente i na strani komunisti i na strani nacionalista, ali i na strani Nemaca i ustaša. Van Jugoslavije, Sovjeti su imali odlično raspoređene agente i u britanskoj obaveštajnoj službi koji su obavili presudnu ulogu u promociji JEDNOG OD SOVJETSKIH AGENATA U JUGOSLAVIJI – VALTERA!

Od agenta do kreatora obaveštajne igre

Po mišljenju autora ove knjige sovjetski agent Valter (Tito) je vremenom evoluirao od običnog izvršioca direktive u "agenta – kreatora politike". Na to je uticao rast partizanskog pokreta, gde je Valter postao harizmatični vođa, svestan svoje uloge i snage. Poznajući metodologiju sovjetske političke mašinerije, agent Valter je znao da postaje suviše samostalan i da je pitanje vremena kada će biti likvidiran. Sovjeti su mu pripremali zamenu sa Hebrangom koji bi morao da bude krotki izvršilac naredbi. Strah

od likvidacije naterao je Valtera – Tita da, prilikom susreta sa Čerčilom, u Italiji ponudi svoju saradnju Britancima. Dobijanje za agenta jednog Valtera, koji je u međuvremenu postao “maršal” Tito, bio je veliki mamac za Britance kome oni nisu mogli da odole. Bio je to prvi prebeg sovjetskog obaveštajca tog ranga tokom Drugog svetskog rata.

Prelaskom Valtera u britanski obaveštajni sistem on je dobio i celokupnu britansku podršku na putu ka vlasti. Ovim prebegom Britanci su mislili da su dobili svoje opcije u Jugoslaviji i da im za to više nisu potrebni ni mladi monarh Petar II, a ni “prvi gerilac Evrope, Draža Mihailović”. Valter, Broz Josip, Vajs, Tito ili, kako se već zvao, vođa komunista Jugoslavije je postao britanski čovek broj 1 u ovom zaraćenom prostoru.

Sovjeti su sumnjali u Valterovu vernost, pa je on uskoro otišao u Moskvu da te sumnje odagna. NKVD i Staljin nisu bili baš ubeđeni u iskrenost agenta Valtera, ali su procenili da njegovo smaknuće može da usledi i nešto kasnije, jer bi njegova pogibija tokom rata mogla da bude psihološki momenat koji bi podelio partizanski pokret i delovao bi i na veliki broj Srba u partizanima da pređu pod komandu đenerala Draže.

Agent Valter je znači igrao dvostruku igru! Sovjeti i Britanci u njega su sumnjali, ali su u isto vreme procenili da im je on, ipak, najjači adut! Da bi ga pridobili više za sebe nego za protivničku stranu, I JEDNI I DRUGI SU GA POTPLAĆIVALI! To je obavljeno njegovim političkim UZDIZANJEM, oružanom pomoći i podrškom kroz sopstveni obaveštajni aparat.

Definitivno Valterovo odvajanje od Moskve došlo je tek 1948. godine, ali on je i dalje igrao da je promoskovski orijentisan, ne više radi Moskve već radi Zapada. Zbog toga je Jugoslavija i sledećih godina igrala igru “socijalizma”, da bi za potrebe Zapada, igrala navodnog “TROJANSKOG KONJA KOMUNIZMA”. Zapad se nadao da će i druge satelitske sovjetske države krenuti putem Jugoslavije. Mamac je bio dobro plaćan. Valter, koji je u međuvremenu postao “voljeni Tito”, od Zapada je tokom krize 1948. godine i posle nje dobio oko 40 milijardi dolara. Taj novac je delom potrošen za naoružavanje Jugoslavije. Druga polovina svote korišćena je “za razvoj zemlje”...

Uloga agenta “prebega” Valtera bila je vrlo značajna u operaciji NEANGAŽOVANE ZEMLJE. O čemu je reč? Pod uticajem nove politike, slabljenjem Britanije kao svetske sile, nestankom Nemačke i Italije sa svetske pozornice, a rastom političkog i vojnog uticaja Sovjeta, dolazi do DEKOLONIZACIJE AZIJSKOG I AFRIČKOG PODRUČJA. Sovjetska obaveštajna služba sistematski podstiče prokomunističke i uopšte prolevičarske struje u tim zemljama da izazovu revoluciju. Sovjeti nude pomoć u novcu, oružju, obećavaju kulturni i ekonomski preporod svim zemljama koje se vežu za sovjetsku zonu uticaja. Takav mamac uz veliko sovjetsko obaveštajno uplitanje počinje da širi “SVETSKU KOMUNISTIČKU REVOLUCIJU”.

Da bi se proces širenja SOVJETIJE PO AZIJI I AFRICI ZAUSTAVIO, BRITANCI SMIŠLJAJU OPERACIJU NEANGAŽOVANE ZEMLJE. Ideja se plasira Titu, preko Nehrua, koji je i sam bio uplašen od svojih radikalnih komunista. Plan je u suštini jednostavan. Pošto je Zapad, kao podržavalac kolonijalizma nepopularan među narodima Azije i Afrike, pa bi direktno angažovanje Zapada bilo komplikovano, u zaustavljanju sovjetske

ofanzive pronalazi se “TREĆI PUT”, nudi se tim probuđenim zemljama “šansa da budu nezavisne, a ne sateliti SSSR”. Ta ideja im se plasira preko Tita, Nehrua i Nasera, koji je inače već bio pod sovjetskim uticajem. Bio je to veliki mamac za bivšeg sovjetskog agenta, Valtera. Zapad mu je ponudio mogućnost svetske promocije njegove ličnosti. Da bi se to obavilo, Broz dobija neophodan novac i medijsku potporu. Ceo Zapad se uključuje u jednu veliku obaveštajnu igru – proizvodnju “svetskog državnika Tita”. Time se ovom lokalnom, balkanskom lideru daje propagandom značaj koji mu po veličini i snazi Jugoslavije svakako ne pripada. No, propaganda je propaganda. Elementi njegove biografije se naduvavaju i prenose u novinama Zapada. U tu igru uključuju se i male novine, radiostanice širom Azije i Afrike. Posle izvesnog vremena Tito postaje “legenda” poznata širom sveta. Njegova reč se uvažava. Tito koristi priliku i igra ulogu velikog državnika. Njega prvo primaju već veliki državnici, da bi on posle toga krenuo u svoja čuvena putovanja po svetu, u pratnji svoje svite. Na svojim putovanjima, sada već čuveni svetski državnik Tito sa imidžom “komuniste – humaniste” posećuje te probuđene azijske i afričke države nudeći im umesto zavisnosti od Sovjeta, treći put, ni Istok ni Zapad, već nezavisnost! Da bi oni to ostvarili on im nudi pomoć u oružju, kredite... Svi koji su prihvatili tu igru KOJA JE IMALA ZA CILJ DA IH OTRGNE IZ ZONE SOVJETSKOG UTICAJA dobili su na indirektan način podršku Zapada, koja je išla posrednim putem preko JUGOSLAVIJE, INDIJE i EGIPTA.

Tako je mali agent Valter, postao veliki svetski državnik JOSIP BROZ TITO! To je tajna jugoslovenskog “blagostanja” za vreme Broza, to je tajna ugleda Jugoslavije u svetu, dok je u njoj gospodario crveni diktator, pod zaštitom zapadnog kapitala.

Međutim, vratimo se na početak, na doba kada je Josip Broz bio samo agent Kominterne, Valter, kada je igrao ono što je Staljin tražio, a NKVD ga strogo kontrolisala.

Izveštaj o radu sovjetske službe u Jugoslaviji

Jugoslovenski vojni izaslanik u Berlinu, generalštabni pukovnik, Vladimir Vauhnik, Slovenac, bio je pred rat jedan od naših najboljih obaveštajaca. U svojoj knjizi “Nevidna fronta”, piše:

Mada još nisu bili saveznici Čerčil i Staljin, u odnosu na Jugoslaviju, radili su potpuno isto – tvrdi Vauhnik. Obojica su razvijali aktivnost na izazivanju puča i obojica su hteli da uvuku Jugoslaviju u rat sa Nemačkom...

Vauhnik piše o velikoj opasnosti Moskve posle uspostavljanja odnosa sa Jugoslavijom. Moskva “nije štedela ni novac za agente da bi za sebe pridobila jedan deo političara i javnog mišljenja. Osobito je imala uspeha kod jedne srpske partije (Zemljoradničke?) koja je verovala da će igrati veliku ulogu. Sovjetska propaganda je tada dejstvovala u Jugoslaviji na dva koloseka, Na jednoj strani diplomatija je radila za sopstveni račun, služeći se pri tom vrlo uspešno “korisnim budalama”. S druge strane, KPJ u to vreme izdala je svojim članovima poverljive instrukcije da se monarhistička Jugoslavija mora razbiti na više delova. Od komunista je zatim traženo da unose u

jugoslovensku vojsku dezorganizaciju, da skupljaju ratni materijal i da pomoću tajnih organizacija unose paniku u državi. Komunistička partija morala je da učini svaku pomoć separatističkim organizacijama, ustašama. Makedoncima, Albancima i Crnogorcima...”

“U isto vreme sovjetska diplomatija je vršila u Beogradu sveslovensku propagandu; govorilo se o slovenskoj solidarnosti i operisalo se sa sloganima kako ‘majka Rusija’ neće nikada ostaviti na cedilu svoju slovensku braću. Gde se računalo da će se naići na zatvorene uši, pošto se tu radilo o pridobijanju antikomunista – nije se ustručavalo da se takva propaganda vrši pod engleskom maskom, kako bi se ‘korisne budale’ brže i lakše ubedile. U Beogradu je tada bilo mnoštvo takvih korisnih idiota, koji su se oduševljavali ovakvim sloganima i u svima nacionalnim organizacijama i partijama dolazili su do reči oni koji su tražili rat, pošto će ‘majka Rusija’ priteći u pomoć! Demonstranti na ulicama dobijali su po 300, 400 i 500 dinara, a onaj koji je nosio zastavu dobijao je po 1.000 dinara. Prigodni govornici, pak, primali su po 3.000 i više dinara... Karakteristično je i to” – veli Vauhnik – “da je sovjetski *vojni* ataše bio *prvi* koji je Simoviću čestitao na puču. Da u onom trenutku, kad je pakt bio zaključen, *strani* agenti nisu dali mig za izvođenje puča, njegovo izvršenje ne bi bilo moguće. Bilo je jasno da posle 22. juna, kad bi Hitler napao Sovjetsku Uniju, niko više ne bi sledio poziv zaverenika, a možda bi oni i sami uvideli da treba sačuvati hladnu krv i da se mora sačekati da se vidi kako će se razvijati događaji u Sovjetskoj Uniji...”⁵

Ostatak možete pročitati u istoimenoj knjizi!

---

⁵ Ratko Parežanin, N.D., str. 278-280.